

ze dne 10. prosince 1918, čís. 63 sb. z. a n., nevystupuje stát při udělování podpor pro nezaměstnanost jakožto soukromoprávní osobnost proti straně koordinované, nýbrž jako nositel práva veřejného, na základě svého výsostního práva podporu udělující a tudíž jako osobnost protistraně nadřizená. Na tomto stavu nemůže přirozeně ničeho změnit ani ta okolnost, že podpora byla vyplacena omylem, a že část její žalovaným byla již vrácena. Jedná se vždy o to, zda vůbec, pokud se týče v jaké výši příslušel žalovanému oproti státu nárok na podporu v nezaměstnanosti a vrácení přeplatku, pokud se týče peněz, bez zákonného podkladu pro nárok vyplaceného, jest jen rubem řečené základní otázky. Tímto rubem otázky nepřeměňuje se však základ její v poměr soukromoprávní. Uplatňování nároku žalobcova nepatří tedy na pořad práva.

Čís. 671.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

Netřeba, by požadovatel byl po celou zákonnou dobu buď pachtýřem nebo podpachtýřem, stačí též, byl-li v oné době dílem pachtýřem, dílem podpachtýřem.

Ustanovení § 6, odstavec první, zákona může se dovolávat i podpachtýř, byl-li pozemek bezdůvodně odňat pachtýři.

(Rozh. ze dne 21. září 1920, R I 756/20.)

Otec požadovatelův měl od velkostatku pachtován dílec pozemku č. kat. 146 od r. 1899 do r. 1906, v r. 1906 požadovatel, který mezi tím převzal hospodářství po otci, pozemek ten více nenajal, nýbrž pachtoval od Františka S-a polovici nyní požadované louky čís. 238, kterou František S. měl na své jméno od téhož vlastníka pachtovanou, a hospodařil na ni do r. 1917. V tomto roce vydražil opět František S. pacht louky na dalších 6 let a bylo umluveno, že ji budou užívat jako dříve, totiž každý z polovice. Ředitelstvím velkostatku nebylo ale propachtování louky Františku S-ovi schváleno a pozemek dán jinému do pachtu. Sou d první st ol ice odepřel požadovateli nárok, rekursní soud mu jej přiznal.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Právem připočítávají nižší soudy dobu pachtu pozemku čís. 146 k době podpachtu polovice louky čís. 238, poněvadž předchůdce požadovatelův byl členem jeho rodiny a poněvadž tu jde o střídání pozemků v dílcovém pachtu podle § 1, odstavec druhý zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. Námitka ve stížnosti uplatňovaná, že dobu pachtu nelze vůbec do doby podpachtu včítati, nemá v zákoně opory. Zákon nevyžaduje, aby pachtýř měl pozemek buď po celou zákonnou dobu v pachtu, neb po celou zákonnou dobu v podpachtu, nýbrž jen, že ho musí mít nepřetržitě v pachtu neb podpachtu, stavě podpacht úplně na roveň pachtu. Rekursní soud má také právem za to, že požadovací nárok požadovateli

přísluší podle § 6, odstavec první cit. zák., poněvadž ředitelství velkostatku, odňavši v r. 1917 pozemek Františku S-ovi, aniž by bylo prokázáno podstatnou příčinu k tomu, odňalo ho tím zároveň i požadovateli bez podstatné příčiny. § 6 odstavec první mluví sice výslovně jen o požadovacím nároku pachtýře, jemuž byl pozemek vlastníkem odňat, dlužno jej však použítí též na požadovací nárok podpachtýřův, jemuž bylo zne-možněno v podpachtu pokračování tím, že vlastník odňal pozemek pachtýři, poněvadž § 1 cit. zák. staví podpachtýře na roveň pachtýři a přiznává mu požadovací nárok samostatný, nikoliv od pachtýře odvozo-vaný. Z toho, že právo podpachtýřovo jest právem samostatným, plyne též, že nárok požadovací přísluší podpachtýři, i když podpacht bez svolení vlastníka jest zakázán. Rozhodujícím jest skutečný stav, a, poněvadž bylo zjištěno, že požadovatel byl podpachtýřem a že dle úmluvy s Františkem S-em jím i nadále zůstatí měl, jest též neodůvodněna další ná-mítka ve stížnosti uplatňovaná, že by František S. nebyl směl bez svolení ředitelství velkostatku vydražený pozemek dáti požadovateli do podpachtu.

Čís. 672.

Přezkoumávati správnost nálezu rozhodčího soudu okresní nemo-censké pokladny není řádným soudům dovoleno.

(Rozh. ze dne 21. září 1920, R I 782/20.)

Žalující dělník napadl žalobou u řádného soudu nález rozhodčího soudu okresní nemocenské pokladny, jímž rozhodnuto o jeho vyživovacích příspěvcích. Procesní soud první stolice o žalobě věcně rozhodl, odvolací soud napadený rozsudek zrušil a odmítl žalobu pro nepřipust-nost pořadu práva. D ů v o d y: Oprávněna jest námitka žalované okresní nemocenské pokladny, vznesená teprve v odvolacím spise, k níž dlužno dle § 240 c. ř. s. odvolacímu soudu přihlížeti. Předpisů §§ 557 až 599 c. ř. s. nelze použítí na rozhodčí soudy okresních nemocenských pokladen, ježto čl. XII. čís. 5 uv. zák. k c.ř. s. ponechal netknutými předpisy o roz-hodčích soudech nemocenských pokladen poukázav výslovně k § 41 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák., jenž prohlašuje nepřipust-nost opravných prostředků a žalob proti nálezům rozhodčích soudů, jež jsou výlučně povolány k odklizení sporu mezi pojištěnci a okresní nemo-censkou pokladnou o nárocích vyživovacích. Žaloba, o niž tu jde, jest proto nepřipustnou a soudu nelze řešiti ani otázku, zda rozhodčí soud dbal své příslušnosti a zda žalobce jest vůbec členem okresní nemocenské pokladny. Vznesl-li žalobce sám — jak v žalobě tvrdí —, domnívaje se býti členem pokladny, žalobu u rozhodčího soudu, jest dle § 41 cit. zák. vázán jeho nálezem a nemůže mu odporovati. Rozepře, o niž tu jde, jest tudíž odňata řádným soudům, pročez bylo dle § 42 j. n. a § 477 čís. 6 c. ř. s. prohlášiti zmatečnost řízení a rozsudku první stolice a žalobu od-mítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.